

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, διηθείς παρασχήν εις τήν εσχάν των διαγραφών και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς καιούς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησίαι. δρ. 35. Έξήμενος δρ. 19. Τριμήνιος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αιγύπτου Γρ. Δ. 50. Άγγλιας, Κόκκου και λοιπών Άποικιας σελίνια 10, Αμερικης δολλλάρ. 4. Λοιπών χωρών φράγμα Γαλλ. κιά 25. Έξήμενοι και Τριμήνιοι άντιλόγοι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ -- ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΤΟΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί άρχίζουσι την 1ην οκτωβρίτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εδουάρδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάλαμον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Έν Άθήναις, 7 Ιουλίου 1928

Έτος 45ον—Άριθ. 30

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα υπό ΜΑΡΙΕ ΓΙΡΑΡΔΕΤ].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'

Τὸ Φάρμακον

—Μπαμπά, έλεγε μιὰ μέρα ἡ Γιόβωνη, ἀπὸ σήμερον ὡς εἰς 14 Αὐγούστου, πούνηι ἡ γιορτὴ τῆς κ. Χάρτλεου, εἶναι τόσες μέρες καὶ μεις δὲν ἔχομε τί νὰ κάνουμε. Ἡ Μαρκέλλα Νε' Ἀγκού κι' ὁ ἀδερφός τῆς μᾶς κάλεσαν νὰ φερῆσουμε μαζί. Θὰ μᾶς ἀφήσης, μπαμπά; Ἡ Ζίνα θὰ εὐχαριστήῃ πολὺ, μὸς τὸ εἶπε.

Ὁ κ. Λεγκράν διστράς.

—Νὰ φερέσετε; Τὸ φάρμακον θὰ κάνετε καὶ ποὺς θὰ σᾶς προσέχει;

—Ένας γέρος θαλασσόλοκος.

—Τ' ὄνομά του;

—Γονιδέκ.

—'Α, ὁ Γονιδέκ! Κιλά, τὸν γνωρίζω, εἶναι πρώτης τάξεως ἄνθρωπος.

Ἡ Γιόβωνη ἤξερε πῶς ἐπὶ σίδηρον λυγαί πρὶν κρυάση. Κοίταξε λοιπὸν νὰ μὴν χάσῃ τὴν εὐκαιρία:

—Λοιπὸν, μπαμπά, θὰ μᾶς ἀφήσῃ;

—Θὰ ἰδοῦμε!

—'Α, ἔκαμε ἡ Γιόβωνη, τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτά... Ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἡ ἡ μαμά δὲν λένε ἀμέσως ναί, σχεδὸν πάντα καταλήθουσι σὸ δχι.

Ὁ κ. Λεγκράν χαμογέλασε καὶ χαιδέσει τὸ μάγουλο τῆς κόρης του.

—Μὴν ἀνησυχῆς, μικρὴ μου, θὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος καὶ τότε θὰ σ' ἀφήσω.

—Ρώτησε καὶ μᾶθε λοιπὸν.

Πραγματικῶς ὁ κ. Λεγκράν βεβαιώθηκε, ὅτι ὁ γέρος ναυτιλὸς θὰ συνοδεύει ἐπὶ νεαρὸς φράδες κι' ἔδωσε τὴν ποσότητὴ ἅτε αὐτοῦ.

Ὁ Γιάννης κι' ἡ Μαρκέλλα Ἀγκού ἦσαν δὸς ἀξιαγάπητα παιδιά, πὸς ἐπὶ μιὰ τῆς χρόνια ἡ

Γιόβωνη εἶχε παίξει μαζί τους. Συναντήθηκαν ἐν τῇ πλατείᾳ, σὸ καζίνο, γνωρίστηκαν κι' ἀφού εἶπαν λίγα λόγια, θηροῦσαν πῶς γνωρίζονταν ἀπὸ χρόνια.

Τὸ φάρμακον εἶχε ὀρισθῆ γιὰ τὴν ἐρχομένη Τρίτη. Τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ Γιόβωνη καὶ ἡ Ζίνα συμβουλεύθηκαν τὸν ὄρτζοντα, ἐτοιμάστηκαν βιαστικὰ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν παραλία.

Ἀπὸ μακρὰ εἶδαν εἰν Γιάννη ντ' Ἀγκού δίπλα στῇ ἀδελφῇ του. Μετὰ τὶς τοπικὰς φιλοφρονήσεις, ἡ Γιόβωνη ρώτησε:

—Ποῦ θὰ βροῦμε τὸν ναυτικὸ πὸς θὰ μᾶς συνοδεύει;

Ὁ Γιάννης φάνηκε μιὰ στιγμὴ δισταχτικῶς.

—Δυστυχῶς, ὁ μπαμπᾶ-Γονιδέκ εἶναι ἀρρωστος... Οἱ ρευματισμοὶ τοῦ σήμερον τὸν κρατοῦν καρφωμένον σὸ κρεβάτι.

—Ὡστε τὸ φάρμακον ματαιώνεται;

—Ὅχι, ὄχι! ὁ Γονιδέκ ἄφησε τὴν δάρκα του στῇ διάθεσὴ μας. Δὲν τὸν ἔχομε ἀνάγκη.

Ἡ Ζίνα κι' ἡ Γιόβωνη ἔλλαξαν ἀνησυχῆς ματιές.

—Ξέρετε ὅμως, ὁ μπαμπᾶς μου μ' ἀφησε μ' αὐτὸ τὸν ὄρο.

Τὸ παιδί πειράχτηκε.

—Λοπάμαι πὸς βλέπω, ὅτι δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὸ μένα.

Τώρα τί ἐπρεπε νὰ κάμουν; Ἡ φρόνηση, τὸ καθήκον πύχαν νὰ ὑπακούουσιν τὸν κ. Λεγκράν, τοὺς διαγόρευσε νὰ μὴν ἐπιχειρήσουσι αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴν. Τὶς συγκρατοῦσε ὅμως μιὰ κενταίδα, ὁ φόβος μὴ διακαρπύσουσι τὸ Γιάννη.

—Τι φοβόσαστε; ἔλεγε αὐτός.

Ὁ καιρὸς εἶναι θαυμασιός. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ περηφανέντῶ, σᾶς βεβαιώνω πῶς εἶμαι πολὺ καλὸς πιλότος. Ένα σωρὸ φορὰς ἔχω πάει σὸ φάρμακον μ' αὐτὴ τὴ δάρκα μαζί μὲ τὸν Γονιδέκ. Κι' ἀπόδειξη, ὅτι μὸς τὴν ἐμπιστεύθηκα.

Ὡστόσο ἔβλεπε πῶς δὲν τὶς εἶχε πείσει.

—Ἐμπρός, ἐμπρόθεος, πῶς τὴν ἀπόφασή σας. Ναί ἡ ὄχι!.. Έτσι καθὼς πάμε, ἔλο τὸ πρωὶ θὰ περάσῃ καὶ μεις ἀκόμη θὰ σκεπτόμαστε... Ἐμπρός, Μαρκέλλα. Ἄν εἶ δυὸ δεσποινίδες φοβόνται, θὰ φερῆσουμε μόνον μᾶς.

« Ἄν εἶ δεσποινίδες φοβόνται!.. Τὶς κατηγοροῦσαν γιὰ φοβιστάρει!

—Φοβάμαι; εἶπε παραγμένη ἡ Ζίνα. Ὡς τώρα στῇ ζωῇ μου δὲ γνωρίσω τί θὰ πῇ φόβος.

—'Ασοῦ εἰν' ἔτσι, ἔλατε λοιπὸν!

—Πολὺ εὐχαριστῶς!

Κι' ἔκαμ' ἕνα ἐκφραστικὸ νεύμα στῇ Γιόβωνη.

Ὁ Γιάννης ἐβόηθησε: τίς δεσποινίδες... (Σελ. 334, στ. α')

ναν έρημον άγρό, γεμάτον φώς ξανθό κι' άφροντισιάκ' κάπου-κάπου τρεμουλάζον τὰ κίτρινα γένεια λιγοστών σταχυών... Κι' όσο ο ήλιος κατεβαίνει, και μια μελανόδα άπλώνεται δλόγορα, λοσλοόδια ζωινανά, λοσλοόδια πράσινα, λοσλοόδια κόκκινα, κι' ά, μαδιά, κάτασπρα, άρχίζουν να κινώνται στήν έκταση, που πριν ήταν άδισταη κι' άγονη: είναι οι κυρίες που βγαίνουν περίπατο... οι μιλιές τους, τα γέλια τους, τα τραγούδια τους σκορπώνονται και χάνονται... Πώς τις άγαπώ αυτές τις φορεσιές, με τα τρυφερά χρώματα, που δεν τα μαραινει μήτ' ο χειμώνας, μήτ' η τρικυμία, που άνθίζουν άπάνω στο βράχο κι' άπάνω στο χιόνι...

Τ' άστρα βγαίνουν ένα-ένα: ύστερ' από λίγο ο οθρανός ελάνθει έλα.. Ελπώμενος άπάνω σ' ένα δεμάτι σανό, μπορεί κανείς να τα καρμαρώνη... μα έμεις θα γυρίσωμε στο σπίτι... Μοιάζουν σάν πεταλούδες που τρέμουν και δεν πετούν, που σπαράζουν σά νάναι καρφωμένους... δταν φουσάει όμως δυνατά τή νύχτα, και βουίζει όλη η άτμοσφαιρα, θάρραϊς πώς είναι άπελπισιένα, χαμένα φωτάκια ναυχητών...

Όταν γυρνάμε στο σπίτι, θέλωμε ακόμα ναδρωμε μια λάμπα, μια γιαγιά να νυστάξη κοντά στο φωτίλι της. Μπορεί να της ζητοσόμα να μάς πη κι' ένα παραμύθι... τον Έφρασκέπαστο Βασίλδα, τον Κόκκορα με τα Τούκαρη, το Φλωρεντινο και την Περθένα.. Άα, που τώρα γιαγιά! Τώρα την πήρε ο ήγνος μέσ' στον τάφο της...

(Σύν Ζωή και σάν Όνειρο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΥΤΕΣ τις ημέρες είχα τη μεγάλη ευχαροποίηση να ξαναϊδω, μετά χρόνια, ένα παλιό μου φίλο Γερμανό, τον συγγραφέα κ. Μάξ Χόχοδοφ. Τον είχα γνωρίσει όταν πρωτοήλθε στην Ελλάδα νέος, σχεδόν παιδί. Σήμερα είναι άντρας κι' ένας από τους γνωστούς λογοτέχνες της Γερμανίας. Έχει γράψει ένα πλήθος διηγήματα, μυθιστορήματα, δράματα, τεχνουργικά και φιλοσοφικά έργα. Πρό το πολέμου, ήταν καθηγητής της Συγκριτικής Ιστορίας των Λογοτεχνιών στο Πανεπιστήμιο των Βρυξελλών. Τώρα μένει στο Βερολίνο, δ-

που δημοσιεύει διάενα βιβλία και δίνει έργα τον οτό θέατρο. Έβρει πέντ' έξη γλώσσες και μιλιεί θραύτατα τα έλληνικά. Έχει γράψει και διηγήματα μ' ελληνική ύπόθεση, που τώρα μάλιστα θα μεταφραστούν και στη γλώσσα μας. Άγαπώ πολύ την Ελλάδα, —τή νέα, τη σημερινή, όχι μόνο την αρχαία σάν μερικούς ξένους φιλόλογους ή άρχαιολόγους, — ενδιαφερόμαι για τη ζωή της, την τέχνη της, τη λογοτεχνία της και όλα. Κι' ήρθε πάλι να ιδώ από κοντά αυτή τη ζωή, όχι τα Μουσεία, και να ξαναβρη τον παλιό ούς τον φίλου, που σ' αυτό το διάστημα δεν έπαψε να τους θυμάται.

Ηρθε λοιπόν και σέ μένα. Καθήσαμε οι δύο μας σ'ό γραφείο μου κι' έρχισαμε να μιλούμε για τα περασμένα και τα τωρινά. Άλλά τί να σάς πώ! Μιροσιά: 'ς αυτό τον Γερμανό, που τον ξανάβλεπα 'ς εσ' από την ήτια, την καταστροφή της πατρίδας του, ήμουν λιγάκι στενοχωρημένος... Φυλαγόμενος προσάντων να του μιλήσω για Γαλλία, για Γάλλους συγγραφείς, για γάλλικα έργα που ήξερα πως άλλη φορά τ'άγαποόσα και τα εθαύμαζε, και που βέβαια — έλεγα — σήμερα θα τα μιούσε. Άπόφευγα άκόμη να του αναφέρω το μέρος, να τον ρωτήσω ά ξαφνα πούσά έντατομύβρια μάρα την ήμέρα θέλει τώρα για να ζή στην Άθήνα, — έδω που άλλοτε θα του έφθαναν πέντε, — για να μη του θυμίσω την οικονομική τοιλόλοχο καταστροφή.. Φαντασθήτε όμως την έκπληξη μου όταν τον άκουσα να μου μιλά γ' αυτά τα πράγματα ο ίδιος, και μ' ένα τρόπο μάλιστα που δεν τον περίμενα ποτέ!

— Καίτοι, μου είπε στη Γερμανική Σχολή, γιατί δεν μπορώ να πληροφούω ξενοδοχείο. Έμεις οι Γερμανοί, βλέπετε, είμαστε τώρα πτωχοί.. Φτωχόνομε, ναί. Ένα εκατομύβριο μάρα μας μόλις κάνουν μια λίρα. Άλλά... αλλά τί συμβαίνει; Πάντα στην Τέχνη, σή λογιοτεχνία, σή Έπιστήμη, είμαστε οι πρώτοι του κόσμου!

Σέ λην πάλι τον άκουσα να μου λέει, πως είχε μεταφράσει τελευταία σ'ό γερμανικά κάπουο μυθιστόρημα του Μπαμπίς, ενός από τους πιο μεγάλους συγγραφείς της σημερινής Γαλλίας. Και χωρίς να τον ρωτήσω, μαγεύοντας την άπορία μου, εξακολούθησε: — Ά, τους άγαπώ τους καλούς Γάλλους συγγραφείς! Και μετά τον πόλεμο άκόμη είμαι θαυμαστής και προσωπικός φίλος του Άνατλ Φράνς, του Ρομάλιν Ρολάν, του Μπαρμπίς, (και μου άπαριθμήσε άκόμη μερικά από τα γνωστότερα όνόματα της σύγχρονης Γαλλικής λογοτεχνίας.) Το πνεύμα δεν έχει πατριδα. Μπορεί το Γερμανικό να είναι το άνώτερο όλων μα και το Γαλι-

κικό είναι μεγάλο κι' άξιοθαύμαστο. Έπειτα έγω δέν φανατίζομαι με την πολιτική, ούτε κρώνω τα πράγματα από πατριωτική άποψη. Κι' έδω που ήρθα τώρα, κανένα από τους παλιούς μου φίλους, λογοτέχνες, καλλιτέχνες κι' επιστήμονες, δεν τον ρώτησα άν είναι Βενιζελικός ή Βασιλικός. Μου είναι άδιάφορο. Όσοις άγαποόσα κι' έντιμύοσα, τους άγαπώ άκόμα και τους έντιμύο. Καλ θέλω να γνωρίσω και τους νέους που φάνηκαν έντατομεταξύν στην Ελλάδα, προθύμως να τους έντιμύσω κι' αυτούς και να τους άγαπήσω, να μιλήσω για τα έργα τους στην Γερμανία, να μεταφράσω κι' όσα αξίζουν.

Έτσι μου μιλήσε ένας Γερμανός λογοτέχνης. Καί τί άποδοπή, μα και τί διδακτική με τέτοια όμιλία για έναν Έλληνα! Πρώτα-πρώτα προσέξειτε σή φιλοπατρία του άνώτερου αυτού άνθρώπου. Όσο κι' αν αναγνωρίση το πνευματικό μεγαλειό της Γαλλίας, επάνω άπ' όλα βάζει το πνευματικό μεγαλειό της πατρίδας του: «Είμαστε οι πρώτοι του κόσμου!» σάς λέει με περηφάνεια. Ναί, μα ίδίως και τη μεγαλοφυχία αυτού του πατριώτη. Δέν τον τυφλώνει η έχθρα, η φύσει μίσος. Δέν οβύνη τη Γαλλία με μη μονοκονδυλία. Δέν άρνείται κάθε τί γαλλικό, επειδή είναι γαλλικό. Τ' ο ήρεσει ένα μυθιστόρημα του Μπαρμπίς; το μεταφράζει. Το ήρεσει έντ έργο του Άνατλ Φράνς; Γράφει γ' αυτό μια μελέτη. Κι' εξακολούθει τίς φιλικές του σχέσεις με όλους τους Γάλλους συγγραφείς που είχε γνωρίσει πρό του πολέμου. Και μιλιεί για τη Γαλλία με την ίδια άπάθεια, άμεροληψία κι' εθνηκρισία που θα μιλούσε και για την Κίνα ή το Μεξικό.

Πόσο διαφορετικά σκεπτόμαστε μες στην Ελλάδα! Πόσο τυφλώνει έδω το παλιό πάθος κι' αυτούς άκόμη τους λογίους, τους συγγραφείς, που θεωροούνται άνώτεροι άνθρωποι! Έξέρω ά ξαφνα άνταρτικούς, που από τη Γερμανία δέν παραδέχονται πια οτι τον Γκαίτε! Και ξέρω άλλους, άντι θειους, που τίποτε γαλλικό δέν αναγνωρίζουν. Φαντασθήτε τώρα ός που φτάνει το κοινό άνθρώπου η εντίθεια κι' η μικροφυχία!.. Ηθέλα να σάς αναφέρω παραδείγματα, άλλα είναι άλλωδύλο που περιττό. Δέν τα ξέρете, δέν τα βλέπετε, δέν τόκοιτε καθέμερα; Μέσα σ'όν Γι-διο κόσμο ζήτε και σεις... Άλλά γ' αυτό έσα-έσα θέλησα να σάς κάμω σήμερα νακόνοσε τη συνομιλία μου με τον κ. Χόχοδοφ, ένα συγγραφέα Γερμανό. Σάς δείχνει πώς ο άνώτερος άνθρωπος συνδυάζει πατριωτισμό με μεγαλοφυχία, πώς ξέρει νάναι δίκαιος και πρός φίλους και πρός έχθρούς.

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα του Άνατλ Φράνς, μεταφράσας ο JULES SANDEAU.]

ΙΟ'. (Συνέχεια)

Οι μητέρες δέν το μούσοσαν πια να φιλήσουν τα παιδιά τους και το πηθος, άντι να γυρίση στα σπεία, έμανε άκίνητο στην παραλία. Σ όλα τα στόματα ήταν τόνομα του μικρού Στεφάνου.

Ό γιος του καπετάν-Κουπιά διηγήθηκε όλα τα συμβάντα ως τη στιγμή που ήρθε το φοβερό έκαινο κόμα και τους κατακλόησε στην κοροφή του Βράχου των Γλαρών. Είδε τον Στεφάνο να τον αράωνη το κόμα κι' έπρεπε να τον κρατήση. Άλλ' από την ώρα εκείνη, δέν θυμόταν τί τίποτα ο μικρός Κουπιά.

Τη διήγηση του γιοσ άκοταλείωσε ο πατέρας. Τότε βρήκε τα σημάδια, τα σημάδια του βράχου, άκίνητους και παγωμένους. Στήν αρχή ενόμισε πως τα κακόμοιρα τα παιδιά ήταν πεθαμένα κι' όταν τα μέτρησε, ενόμισε πως μετρούσαν τρία. Ήταν εκεί όλα εκτός από ένα: το Στεφάνο. Οι πατέρες τα τόλίζαν με σκεπάσματα, τα έτεριψαν καλά-καλά και κατορθώσαν να τα ζωογονήσουν.

Έτσι από μια ώρα, ήταν όρθια όλα και καθώς έτριωσαν σά γλάροι, έκλαψαν και το μικρό χαμένο σύντροφό τους... Σ'ό άναμεταξό, ο καπετάν-Κουπιάς με δού-τραί; άλλους έφαξε δλο το Βράχο των Γλαρών, αλλά δέν κατορθώσε να νακαλώρη τίποτα.

Κατά το λέγειν των παιδιών, ο Στεφάνος είχε άποκάψει, σι δυνά μεις του είχαν έξαντληθη και δέν μπόρασε νάνθήξη τη φεβερή έκείνη νύχτα. Κι' αν άκόμη ίδεν τον εσάρωνε το τελευταίο κόμα, θα τον έβρισκαν χωρίς άλλο νερό άπάνω στο βράχο.

Την καϊμένη την κυρία! είπε ο φαράς με συγκίνηση. Μάρτες μου ο Κόριος πώς θα έθοσίαζα δού μου δάχτυλα άν μποροόσα να της φέρω το μονάκριβό της.

Άχ, άναστέναις ο μικρός Πλομύβρης αν μάκοσταν έμένα τά-λα παιδιά, δέν θαγάμε τώρα σ'ότα τα βάζανα. Τέλος οι οικογένειες του χωριοσ γύρισαν στα σπεία τους κι' ο γέρος παπάς σονόδευσε την κυρία Ειρήνη, που την πήγαν σπεία της λιγοθομής.

Κ'. Το δάμμα

Πολλήν ώρα έμανε έτσι άναίσθητη. Άποσ συνήθε, δέν ήξερε κι' ούτ' η άνδρα της σονέθησαν ήταν άληθινά η αν έβλεπε δναιρο.

Τα πράγματα όλα τακτικώ, στή θέση τους, και τα παιχνίδια του Στεφάνου, και το βιβλία του άνοικτο άπάνω στο τραπέζι... Ήλιος λαμπρός έφώτιζε την κάμαρα... Η μητέρα κοιταζε δεξιά κι' άριστερά φοβισμένη σ'ά να ζητούσε κάτι τί... Η ήρθε από το κρεβάτι της κι' έπρεπε σ'ό τριβδάκι του Στεφάνου να τον άκοή. Μόνο κάθε τόσο έκοβε τη σπαρακτική διήγηση φωνάζοντας: «Παιδί μου! μάτια μου!...» Έπειτα, άποσ ο έφημέριος τελείωσε, η δυστοχησμένη μητέρα είπε:

— Λοιπόν πάει, πέθανε!... Όλα τ'άλλα έβρισκαν και μόνο το παιδί μου δέ θα γυρίση ποτέ. Νά σ'α; π'ό ένα λόγο, ήπε δέσποτα; Ό, τι έπαθα τα άξίζα. Ό Θεός μ' έτιμώρησε κι' έκαμσε πολύ καλά. Ήλσον κι'η μητέρα και σ'αε το λέω να το ξέρετε. Είχα χάσει δού παιδιά, μού πεθάνανε στήν άγκαλιά μου, τα έβρη μόνη μου κι' έπρεπε να περάσω τη ζωή μου να τα κλαίω. Γεννήθηκε ο Στεφάνος και σ'ε λιγα χρόνια το είχα αράδεν ξαχασμένο... Τον είχα κιοφρό κάμάρι το νέο μου γιό ή άμορφιά του κι' η χάρη με μεθούσαν.. Σέ λίγες μέρες θάρχόταν ο άντρας μου να μακάρη... Την άλλη φορά που έφυγε, χωριστήκαμε λυπημένοι και τώρα σ'ε λίγο έπρόκειτο να νταμωθούμε με χαρά. Μά όχι!.. Η έστουχία μου, βλέπετε, ήταν παρακολλητή δέν είχα το δικαίωμα να είμαι τόσο εστοχησμένη... Ό Θεός μ' έτιμώρησε δίκαια και δέν παρανομιέμαι καθέλου.

«Κι' έπειτα έγω είμαι ή αλις, έγω φταίω... Γιατί πόσα προσήνατα δέν μεδ'έσσειαε ο Θεός!... Άδύη ήθάλασσα, που τόσο την άγαποόσε το παιδάκι μου, δέν ξέρετε πώς μ' έρόβιζε!.. Σ'ά να μεδ'έλες κάποιος π'ός το τραβόσε έτσι μόνο και μόνο για να μου τ' κητ' η... Έπρεπε νάχω το νοδ μου, να προσάχω, ούτε στιγμή να μη τάφνω από κοντά μου. Κι' όμως άπειρομήθηκα σ'άν κοστή... Άγ, πώς ήφτησιν να με πάρη ο ήγνος!..»

Τέλες αυτά χωρίς να κλαίη, χωρίς να δακρ'ζη κανόλοσ. Άναστέναις μόνο, είχε δόσπονια και της έρχονταν περιοδικές εζάψεις παραφροσύνης. Τότε η δυστοχη έλεγε λόγια τρελά: — Μην κάνετε πρότο, για σ'α... Μη μιλήτε δονατά, γιατί και τα τρία κοιμώνται εκεί. Έκλεισα την κούνοσπέρα, να μ'ην ένοχηλή τα μάτια τους το πολύ φώς. Τι καλά!.. Ό καπετάν Κουπιάς τα βρήκε και τα τρία πλαγιάσμένα άιάνω στήν κορφή του Βράχου! Και δέν ξέρете π'όσο είναι κουρασμένα!.. Άμα ξαναήσοον, θα σ'α; τα δειξώ.

(Έπεται συνέχεια) Μετάφρασις Η. Ι. Φ. και Γρ. Ε.

«Το παιδί μου!... Που είναι το παιδί μου;...» (Σελ. 229, στ. γ')

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Πάλι από χρόνια όστερα, στο δ. Ιμοφο γρονθ οϊο γραφικό μου, ήσυχο κι άραίο [χορροϊνάκι, που άπαλά απλώνεται] στα πλάγια απ' το βουνό και που τις σκέψεις μου ήσανε [στα ξένα λιμανάκι.

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Όταν έρχεται ο χειμώνας, κάνει κρύο, παγωνιο, άστραπές, πέφτουν χαλάζια, χιόνι, μπερές και νερά και απλώνεται δλουδή **Μία μέρα ονέφτηκε τό ρητό "Αναβε τό λυχνάρι σου προτού νά σ' έβρη νύκτα" κι' έν φ' άκί-μη είχε ήλιο, άναψα τό λάμπια, Μά είδαν μερικοί και μέ πή-ρανε γιά τρελλό.**

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Μία φορά, ο γερω Χρόνος βαρέθηκε τή μοναξιά του και άπε-φάσισε νά κάμη ένι μεγάλο γεύ-μα στα παιδιά του. Τήν άφοιμένη ήμέρα, ήρθαν πρώτα πρώτι οι Αιώνες γερόι με άστρα γένεια, ντυμένοι ο καθέ-νας με ρούχα τής εποής τής ήπειρα οι Χρονίες, κοπέλες με έπισατες ύπηροτέριες ή καθε-μία, τις Έποχές· τέλο: έφθασαν οι Μήνες, παιδάκια τόσους άνωδεκι χρονών.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πόσω χρονών είσαι, μαμμά; — Και γιατί ρωτάς; — Γιά τό ιδώ, κονεσώ νά σέ ρωτά; * * * * * Η μαμμά: — Νά προσέχη; παιδί μου, κάθε πράγμα νά τό κίνη; με τάξη. * * * * * Ο Τότης: — Και πώς είναι δυ-νατό, μαμμά, κάθε πράγμα νά τό κάνω μετάξ; * * * * * Ο μικρός Πύλλος βλέπει τό αυτόκίνητο του άήμου που κατα-βρέχει τους δρόμους. Και φωνά-ζει σ'ο σ'ωφέρι: — Καλέ, σ'ού χύνεται τό νερό!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

Όταν ή άνοξη προβάλλη, έχονται όλα τά πουλιά ύψηλά χρίζε στα δέντρα τό καθένα μιά φοιά ή τά λουλούδια όλα σκαρπάνε μιά γλυκειά μωσοχολιά. Μετά φτάγει καλοκαίρι με τό φρούτο τά πολλά; παύουν όλα τά σχολεία, χαίρουν δόση και βουνά κι' ο λιμπρός ήλιος γελαιο και όλα είναι μιά χαρά.

ΜΑΝΗΤΡΑΦΙΑ 1122

ΑΠΟ σήμερα, καθώς βλέπετε, ά-χιχουν τά τοστιέματα των πτασιών άναγεννησάν. Ένω ματαύ θά δηλο-σούθη και μία σειρά νίων, που θά ώς άπερολήση εύχρίστικ και με ώρέλαιο αυτόσε τούς μνηκς τώ δει-κοστόν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1922

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξα-σμένο Κρητικόπουλο, άπό τής Δεκεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Νο-εμβρίου 1922, με τό ψευδώνυμόν του και με τόνομά του. έλαβεν Έύσημα 16. Προστίθενται και 20 δια τό Στατιστικη των Εύση-μων τού 1921, την όποιαν έστει-λαν άναυτότως: τό δλον Έύσημα 182.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όταν ή άνοξη προβάλλη, έχονται όλα τά πουλιά ύψηλά χρίζε στα δέντρα τό καθένα μιά φοιά ή τά λουλούδια όλα σκαρπάνε μιά γλυκειά μωσοχολιά. Μετά φτάγει καλοκαίρι με τό φρούτο τά πολλά; παύουν όλα τά σχολεία, χαίρουν δόση και βουνά κι' ο λιμπρός ήλιος γελαιο και όλα είναι μιά χαρά.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) άπό τους εκδοθέντας 24 τόμους ύάρχουν άκόμη μόνον οι έτής 51, 52, 7ος, 12ος, 14ος, 19ος, 19ος και 20ος Έκαστος τόμος δρ. 15. ταχυδρομικός δέ άποσταλ-όμενος δραχ. 16. δια τό Έσω-τερικόν και δραχ. 20, δια τό Έ-ξωτερικόν. Της Β' Περιόδου (1894-1922) ύάρχουν δλοι οι εκδοθέντες τό-μοι, 29 έν δλοι. Έκαστος τόμος άραφος δρ. 47 και ραμμένος δρ. 50. ταχυδρομ. καί τή έκί-στον τόμου προσθετα εις τās άνω τιμάς: δια τό Έσωτερικόν δραχ. 2 ό άραφος και δρ. 5 ό ραμμένος, δια δέ τό Έξωτερικόν δρ. 12, — είτε άραφος είτε ραμ-μένος.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ σήμερα, καθώς βλέπετε, ά-χιχουν τά τοστιέματα των πτασιών άναγεννησάν. Ένω ματαύ θά δηλο-σούθη και μία σειρά νίων, που θά ώς άπερολήση εύχρίστικ και με ώρέλαιο αυτόσε τούς μνηκς τώ δει-κοστόν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1922

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξα-σμένο Κρητικόπουλο, άπό τής Δεκεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Νο-εμβρίου 1922, με τό ψευδώνυμόν του και με τόνομά του. έλαβεν Έύσημα 16. Προστίθενται και 20 δια τό Στατιστικη των Εύση-μων τού 1921, την όποιαν έστει-λαν άναυτότως: τό δλον Έύσημα 182.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όταν ή άνοξη προβάλλη, έχονται όλα τά πουλιά ύψηλά χρίζε στα δέντρα τό καθένα μιά φοιά ή τά λουλούδια όλα σκαρπάνε μιά γλυκειά μωσοχολιά. Μετά φτάγει καλοκαίρι με τό φρούτο τά πολλά; παύουν όλα τά σχολεία, χαίρουν δόση και βουνά κι' ο λιμπρός ήλιος γελαιο και όλα είναι μιά χαρά.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) άπό τους εκδοθέντας 24 τόμους ύάρχουν άκόμη μόνον οι έτής 51, 52, 7ος, 12ος, 14ος, 19ος, 19ος και 20ος Έκαστος τόμος δρ. 15. ταχυδρομικός δέ άποσταλ-όμενος δραχ. 16. δια τό Έσω-τερικόν και δραχ. 20, δια τό Έ-ξωτερικόν. Της Β' Περιόδου (1894-1922) ύάρχουν δλοι οι εκδοθέντες τό-μοι, 29 έν δλοι. Έκαστος τόμος άραφος δρ. 47 και ραμμένος δρ. 50. ταχυδρομ. καί τή έκί-στον τόμου προσθετα εις τās άνω τιμάς: δια τό Έσωτερικόν δραχ. 2 ό άραφος και δρ. 5 ό ραμμένος, δια δέ τό Έξωτερικόν δρ. 12, — είτε άραφος είτε ραμ-μένος.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ σήμερα, καθώς βλέπετε, ά-χιχουν τά τοστιέματα των πτασιών άναγεννησάν. Ένω ματαύ θά δηλο-σούθη και μία σειρά νίων, που θά ώς άπερολήση εύχρίστικ και με ώρέλαιο αυτόσε τούς μνηκς τώ δει-κοστόν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1922

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξα-σμένο Κρητικόπουλο, άπό τής Δεκεμβρίου 1921 μέχρι τέλους Νο-εμβρίου 1922, με τό ψευδώνυμόν του και με τόνομά του. έλαβεν Έύσημα 16. Προστίθενται και 20 δια τό Στατιστικη των Εύση-μων τού 1921, την όποιαν έστει-λαν άναυτότως: τό δλον Έύσημα 182.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όταν ή άνοξη προβάλλη, έχονται όλα τά πουλιά ύψηλά χρίζε στα δέντρα τό καθένα μιά φοιά ή τά λουλούδια όλα σκαρπάνε μιά γλυκειά μωσοχολιά. Μετά φτάγει καλοκαίρι με τό φρούτο τά πολλά; παύουν όλα τά σχολεία, χαίρουν δόση και βουνά κι' ο λιμπρός ήλιος γελαιο και όλα είναι μιά χαρά.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1893) άπό τους εκδοθέντας 24 τόμους ύάρχουν άκόμη μόνον οι έτής 51, 52, 7ος, 12ος, 14ος, 19ος, 19ος και 20ος Έκαστος τόμος δρ. 15. ταχυδρομικός δέ άποσταλ-όμενος δραχ. 16. δια τό Έσω-τερικόν και δραχ. 20, δια τό Έ-ξωτερικόν. Της Β' Περιόδου (1894-1922) ύάρχουν δλοι οι εκδοθέντες τό-μοι, 29 έν δλοι. Έκαστος τόμος άραφος δρ. 47 και ραμμένος δρ. 50. ταχυδρομ. καί τή έκί-στον τόμου προσθετα εις τās άνω τιμάς: δια τό Έσωτερικόν δραχ. 2 ό άραφος και δρ. 5 ό ραμμένος, δια δέ τό Έξωτερικόν δρ. 12, — είτε άραφος είτε ραμ-μένος.

ική πρωτεύουσα διαγωνίως δέ, σύντροφος του 'Ανάν' α και πράξις μαχή.

Εστάλη υπό τ. 'Εκναστατ. Δικαίου 390. 'Επιγραφή Χ Ν Α Ρ Ι Σ Υ Σ Ε Υ Ρ Ο Λ Α Τ Α Η Υ Ο Ν Κ Υ Ν Π Τ Υ Ο Τ Ο Ρ Ε Τ Φ Α Ν Α

Ζητείται ή ανάγνωσις. 'Εστάλη υπό τής Μυροβόλ. 'Ανοίξεως 391. Μαγική Εικών άνευ εικόνας - 'Ελα, Μπάμπη, φέσ' τη πιά, γιατί δέ βλέπω.

-Ποιά; -Αύτη που σου είπα. 'Εστάλη υπό τής Κάμεν Σάβα

392. 'Ακροστιχίς μετά Ποιήλης 'Ακροστιχίς. Τά μέν άρχικά των κίτθι ζητούμενων λέξεων άποτελούν δημογικακόν τό δέ πρώτον της πρώτης, τό δεύτερον της δευτερας και καθέξής, ποτόν!

1. Αίσθησις. 2. Θρησκεία. 3. 'Αδελφός του θανάτου. 4. Ποτόν. 5. 'Εντομον. 'Εστάλη υπό του Λαυιάτσου 393. Μίαν άσασε-γγυδς-εο κικα' ωη

Εστάλη υπό Εύαγ. Χ. Τεζοπούλου 394. Γρίφος

απ ατ απ φο η τόπι ι ι ι απ απ

Εστάλη υπό του Αφρισμένου Κομάος Διά τους Γαλλομαθούς 395. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une ville d' Italie. 1. Animal domestique; 2. Il separe deux murs; 3. Animal ferocce; 4. Insecte; 5. Grande île.

Εστάλη υπό του Κοροδαλός 396. Jeu de mots

Quel verbe est deux fois cher? Est. υπό τ. Βοσκοπούλας τ. 'Ελάφων

ΛΥΣΕΙΣ των Πν. 'Ασκήσεων του φθλ. 10 129. Τώρα (τί, άρα.) - 130. Βιθυνία (Β, Θ, Ν, Α) - 131. Χώρα άρα - 132. 'Ισις. 'Εβρις. 134 - 138. ΑΤΤΙΚΗ 138. Αράρα, ΚΡΙΝΟΣ Γαλατά; γα ΚΑΗΡΟΣ γάρα, λάρα, ΠΡΑΣΟΝ Τάρας - 139. ΚΡΕΝΟΣ 6x1: 2+1 - ΤΙΓΡΙΣ 10=0. - 140 ΧΟΙΡΟΣ Τά καλά πόποις κτώνται. - 141. Γυναίξεί κί- σμον ή σιγή φέρει. (Οιν έξ, οίκος, μων εις ην ύφ' έξη) - 142. Lion-Nimes, Seriu Nitre. - 143. Pain. 2. Pin.

ΟΙ ΑΜΑΞΕΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τό Γραφειον μας, άποστέλλοντες και δραχ. 2 διά την έκτύπωσιν της νέας ταινίας 'Αλλας δέν εύνδνόμαθα διά την άπόλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 δραχ 10 τό πολύ λέξεις η άλλα στοιχεία άρ. 4 τόλάχιστον τ. ρημα. Πέρον των 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξες, με κατάρτα δά στοιχεία λεπτά 50, και με κεφαλαία λογ. 60. 'Ο χειρότερος στίχος δοκιμάς 2. 'Η ποσιολογική είναι άπαραίτητος. [ΚΓ' - 1095]

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμόδ' ζωγραφικής. Θέμα «'Εξελίξή». Προθεσμία δέμηνοσ. Βραβεία δύο. Δίσις: Maria Depasta., rue Thébes 67, Imbrahimieh, Alexandrie (Egypte)

Τεμπέλα, Μικρά 'Ηθοποιός [ΚΓ' - 1098]

Βολιότικο Κεράσι, κατοικητός Βατό Βολο, στην Πορταριά, στα Δελφώνια. 'Αγαθόδοδο [ΚΓ' - 1097]

Λίστ, όλοθερητή την ύποστηρίξή μας έχεις σόν πόλεμο - Πα- νούκλα. 'Ανεβοκατέβασμα. [ΚΓ' - 1098]

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΚΕΙΝΟΥ ΣΜΥΡΝΗ ΑΘΗΝΑΙ Ιδρύθηκε πάλι στή Διαπλάστική κοσμο ή Συμμορία μας. Γενο- μένων άρχιμοσιών εξέλεξαν κν: ΑΡΧΗΓΟΙ: ΑΡΑΚΕΙΝΟΣ ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ Συμμορτίαι: 'Αταλακάθης, 'Απλοχέρης, 'Ανδός, Κομφοκο- τσίδης, 'Αγκαθομάλης, Πήχης, Θανάσις.

Δίσις: Πάβλοσ Βασιδηλίη, Κε- σσομικη 107, 'Αθήνα. [ΚΓ' - 1099]

ΑΔΥΝΑΤΟ να στείλω Μ. Μυστ- Πασό ανταλλαγήν, άλληλο- γραφίαν. ΣΤΡΙΓΓΑΣ [ΚΓ' - 1100]

Περύδρομε, που είναι τό βραβείο; Κεραυνοβόλοσ 'Ιπ- πότα, καλό τσέσιδι. Μη μήξ ξεχνάς. Σμύρνη, εδχαριστώ. Θυ- μισαι; Δέν είμαι δ Βάγνερ. Φάσμα [ΚΓ' - 1101]

Είσερχόμενος στό Διαπλάστικόκο- σμο, χαίρετώ άπαντας. 'Αδω, τότε δά στείλεις τεράδια; Σπαλαγκρίνος [ΚΓ' - 1102]

ΑΠΩΛΕΣΘ

Κατόπι μονομαχίας, νεαρός σφενδονομάχος, άπαντών εις τόνομα ΚΑΡ-ΚΑΡ. Παρακαλείται θερμώς δ εύρων να τον επιστρέ- ψη εις την Κυρίαν. μαμάκα του, όπως τον παρηγορήση δέντως. ΖΟΥΛΟΥ [ΚΓ' - 1103]

Τρελλή Νεότης, Τρελλέ 'Ερη- ρε, δέχομαι εδχαριστως. Στις ξέρω κι' έγώ. - ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ [ΚΓ' - 1104]

ΑΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΠΕΙΝΟΥ ΛΟΥΛΟΥΔ'ΟΥ: Δέχομαι επί δύο μήνας άγραφας κάρτες Δίσις Σωκράτην Μουνθόραον p. r. Κα- λάμας Βραβεία δύο [ΚΓ' - 1105]

Βεζούβιε, όδες και καμιά γυ- σκορασιόνα για την... άνα- κλησική σου; Το τσάμενο... του πρόκει αλληθεία! 'Ιωνικός Ουράνης [ΚΓ' - 1106]

ΜΑΕ, πόσο λαχταρούσα τέτοι- η πρόταση. Γράψε πρώτος; Νικ. 'Ανδριώτην (ΔΠ), Παναγίαν 'Ιρβρου. 'Ατέμνω Πόντος

(ΚΓ' - 1107) Διαγωνισμός: Χάρης του νο- μου σου, λεπτομερής, Διορτίε Δίμηνοσ. Συμμετοχή 90λεπτοσ. Βραβεία 4. Δίσις: 'Αλέξανδρον Κολαξίξέλην, 'Αγιάσων Μυτιλή- νη. [ΚΓ' - 1108]

Παρατείνω Διαγωνισμόν μου Μ. Μυστικόν [ΚΓ' - 548]. Προ- κηρύσσω Διαγωνισμόν καρτών. Βραβεία πρωτότυπα. Προθεσμία μήνας. Στείλατε δλο. 'Αγγελος Ειρήνης [ΚΓ' - 1109]

Μπαίνοντας στή Διάπλσι. χαι- ρετώ άπαντες, ιδιαίτέρως «ΚΡΑΤ. ΟΜΟΣΠΟΝΔ. ΟΡΧΟΜΕ- ΝΟΥ». «ΤΡΙΝΑΡΙΑΝ», ΑΡ.ΗΝ,ΕΙ- ΤΑΝ, ΑΦ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔ.ΕΡΑ- ΝΑΙΣΤΑΤΗΝ, ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΝ, ΛΙΣΤ, ΑΛΗ Μ. ΣΜΥΡΝΗΝ, ΟΡ- ΦΕΑ, Ζ.ΥΛΟΥ. ΦΑΙΜΑ, ΠΚΥ- ΠΕΓΗΝ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΙΝΑΝ και τους έτηδ άλληλογραφίαν άγ- ταλλαγην Μ. Μουσ., c. p. δέχομαι από όλου. Γράψατε: Δημ. Πα- ταζην (διά Πίνδαρον), Θέβρις. ΠΙΝΔΑΡΟΣ [ΚΓ' - 1110]

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ άγραφών Μικρών. Συμμετοχή 50λεπτοσ, προθεσμία δέμηνοσ, βραβεία θανάσια Φίλοι, έμπρά! ΣΤΕΙ- ΛΑΤΕ ΟΛΟΙ, ΟΛΕΣ. ΠΙΝΔΑΡΟΣ [ΚΓ' - 1111]

Κάθ' Εξ' κι' όλοι οι παλιμαρά- Κόδες άς ύποκόψουν σά μένα, γιατί δέν άσπασομαι κι' όλοις θελήση άς μέλση... στή μπάντα. ΡΟΚΑΜΒΟΛ [ΚΓ' - 1112]

Ηρωα της Κιουτάχειας, Μ. Μ. 'Εσταίλα περιμένο δικά σου. Τεμπέλα [ΚΓ' - 1113]

Βεζούβιε, Παναγιώτα. Στ- μπανιέβα, Μαύρη Σκιά, Γα- μπουλίνα, Τρις Σωματοφύλα- κες, σίς κηρότω τον πύλεμο, έπειδή κινετα τον παληκοσά, χαλβάδες!!! ΡΟΚΑΜΒΟΛ [ΚΓ' - 1114]

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσπου- λες, προσκυνήσατε τον τρο- μερόν ΙΠΠΟΤΗΝ της ΜΑΙΑΣ [ΚΓ' - 1115]

Τρελλοσφρακισίς, Μηοί της Εβ- τυχίας, δέχομαθα ανταλλαγήν Μ. Μ. Στέλλομεν, περιμένομεν. - Τρελλός 'Ερηρος, Τρελλή Νεό- της. [ΚΓ' - 1116]

Μάγισσα: Ρόζα Ρουσσου, θυ- μάσαι. L'Anglaise en voya- ge. ποδπαίξες πέσου στο σχολείο; Αοή! yes! - 'Αγνό Περιστράκι [ΚΓ' - 1117]

Η Φρασκουίτα δέ γελά και σκεφθήτε τό χ'λά' θα σά' φανερώση όλους γιατί είναι από διαβόλους. [ΚΓ' - 1118]

-ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙ- Κ'ΕΡΑΥΝΕ, ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΗΣ: 'Ανεμοσφόβιλος; 'Ιούλαν- δρή; Δένω της Χαιρωνίας; Πα- πόδημητρίου, Αδτοκράτορ της Τρέλλας; Μενάρδος, Θριάμβος του Δικαίου; Ράπτης. - Νικήθη- κες ή όχι; ΑΘΩΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΙΣ

ΚΓ' - 1119 Α γκιπλητ 'Αννη, δι' εύχάς σου, αίτινες τόσον με συνεκίνη- σαν, εδχαριστώ άπειρώσ. Κατεάν Καραμπέρης ΚΓ' - 1120

«ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ» Ιδρύθηκε στην 'Αθήνα, Σπολις: 'Ιερός του Προσκοπισμοσ, 'Α- θλητισμοσ. Ζητείμε μέλη. Φιλε- λεύθερε 'Αθλητή, Νεαρέ 'Αθλη- τή, Ναουμίδη, Παπαγιωργίου, Ρόβερ, κλπ. άθληται, πρόσκο- ποι, γραφείτε. Δίσις: Νίκων 'Αν- δρόνικον, p. r. 'Αθήνα;. - Οι άρχηγοί: Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝΟΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

[ΚΓ' - 1121] Α ΡΙΕΛ (Κ. ΣΑΚΕΛ ΡΙΔΗΣ), έκδι- κούμαι... Θυμήσων στο scho- λείο... ΣΜΥΡΝΗ [ΚΓ' - 1122]

ΧΑΛΙΚΟΥΤΕΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ, Χ για τό φοβερό δυστύχημα, δεχ- θήτε τό θεομά μας συλλογητή- ρια. ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ [ΚΓ' - 1123]

Αήτηςος Σύνδεσμος «'Ο 'Α- κρόβητοσ». - Δογμ του θού- σους «Συμμορίας Καρναβόλων», άποιακίτιτω: Κακιάμνιταρος= 'Αγγ. Καράς, Καρνάβαλος= Πα- ναγ. Δαμασιώτης, Βρυκόλακας= Βασίλ. Δαμασιώτης, 'Αγγελ. Κα- ράς= Παντελάκης, Χ. Παντε- λάης. Εδρετε τί δηλοί Σύνδεσμοσ; «'Ο 'Ατρόμητοσ; Δέχομαθα μέ- λη, άντιπροσώπουσ; Δίσις: 'Αλέξ. Βλαδίκα, Νυργίαν Σερεβν. [ΚΓ' - 1124]

Μωτόν, είσαι ή 'Αθηνα Καρατζά. ΓΙΑ έκδίσηση. - 'Αγθίς [ΚΓ' - 1125]

Ηρωα τ. Κιουτάχειας, Εδτυχία, έσταίλα από καιροσ περιμέ- νω. - Βολιότικο Κεράσι. [ΚΓ' - 1126]

Ο Σάλλογος «'Αθλητισμοσ» συμ- μαχέτ με Σουλ. «Μοζαρί». Κηρύττει πόλεμον εναντίον Κομ- φουλιού, Κομφουκίς, είμεθα α. θληται! - Φιλελεύθεροσ 'Αθλητής. [ΚΓ' - 1127]

Κόμη Ρουφέλλε, κλέδ άούα! Βρέξ με, άγόνε, άν μπορείς. Τριανταφυλλίνα Μπουκετάκι [ΚΓ' - 1128]

Εχεις δικαίον. Καρούτι, δέν πρόκει να τόσ παρεξηγή κα- νεις - Γενικά, δέν έχωμαι μέλη στο Σάλλογό σου; - Τρελλή Νεότης, Τρελλέ 'Ερηρε, δέχομαι συμμά- χιον. Τριανταφυλλίνα Μπουκετάκι. [ΚΓ' - 1129]

Μπαίνοντας στο λαχταριστό σα- λογάκι της Διαπλάσσεωσ, χαι- ρετώ τα Διαπλάσπουλα. Σανθή 'Ανατολίτισσα [ΚΓ' - 1130]

Καρθία 'Ηρώδης= Πόλυ Μαμουρί- δου: για να μάθης άλλη φορά να ανακατόνεσαι στις δουλειές της; Νένης [ΚΓ' - 1131]

Χαρόβδις, φαγιάζομαι πώς θα- λει και τώρα δ Πηδηχεύλης με τό κολαριστό κακάρο, με πα- πύρον γραβάτα και με οπιδιέ μαλλιά' άσφαλώς σάν μάλλινη. Δόκιμος των 'Αθηνών [ΚΓ' - 1132]

Εδχαριστώντας τη Ζούλα για τή συμμαχία της, μένω πάντα σύμμαχοσ της. ΜΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ